

“ମିଠେ ବଜେ:— ତୁମେମାନେ ଏବେ ବିଶ୍ୱ ସେବାଧାରୀ ଅଟ, ତୁମକୁ କୌଣସି କଥାରେ ଦେହ-
ଅଭିମାନ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଅଭ୍ୟାସଟି ଇଶ୍ୱରୀୟ ନିୟମର ବିରୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- କୌଣସି ଫିଲମ୍‌ର କାହାଣୀ ଶୁଣିବା ଅଥବା ପଢିବା, ଉପନ୍ୟାସ ପଢିବା... ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ବେନିୟମ ଅଟେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ । ବାବା ମନା କରୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମକୁ ଏପରି କୌଣସି ବହି ପଢିବାର ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ବି.କେ. ଏପରି ପୁସ୍ତକ ପଢୁଛି ତେବେ ତୁମେ ପରସ୍ପରକୁ ସାବଧାନ କର ।

ଗୀତ:- ମୁଖତା ଦେଖଲେ ପ୍ରାଣୀ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଯାକ କର ଯେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସଂପ୍ରଧାନ ଆତକୁ କେତେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛୁ କାହିଁକି ନା ଯେତେ ଯୋଗ କରିବ ସେତେ ପାପ କଟିବ । ଏହି ଶବ୍ଦ କ’ଣ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦିରେ ଲେଖାଯାଇଛି ? କାରଣ ଯେଉଁମାନେ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିଯାଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଯାହା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ ଶାସ୍ତ୍ର ରୂପରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛି । ଯାହାକୁ ବସି ପଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପୁସ୍ତକର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ଲେଖାଅଛି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ବାବା ମନେପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲ ଏବଂ ସେଠାରେ ପବିତ୍ରମାନେ ହିଁ ଆ’ନ୍ତି । ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ କେହି ବି ପଡିତ ଆତ୍ମା ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାହା ନିରାକାରୀ, ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏହାକୁ ସାକାରୀ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହା ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହୁଥିବା ଦେବତାମାନଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଅ । ତୁମେମାନେ ଯେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲ ସେଠାରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ହିଁ ଆସିଥିଲ । ଏଠାକୁ ଆସି ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନିର୍ବିକାରୀ, କଳିଯୁଗକୁ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛ, କହୁଛ ଆମକୁ ନିର୍ବିକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଆପଣ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ବିକାରୀ ଶରୀରରେ ଆସନ୍ତୁ । ବାବା ନିଜେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଚିତ୍ର ଉପରେ ଦୃଶ୍ୟରେ ପଡୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଦାଦା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ କାହିଁକି ବସାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର, ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଭାଗୀରଥ । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ— ମୁଁ ଏହି ରଥ ନେଇଛି, କାହିଁକି ନା ମୋତେ ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ଆବଶ୍ୟକ । ନଚେତ୍ ମୁଁ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କିପରି କରିବି । ପ୍ରତିଦିନ ପାଠ ପଢାଇବା ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ଅଛି । ତେବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସହଜ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି— କାହାକୁ ବୁଝାଇବାବେଳେ କୁହ— ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଅଶରୀରୀ ଆସିଥିଲ, ଏବେ ପୁଣି ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରୁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ହିଁ ଆସିଥା’ନ୍ତି । ଯଦି କାଲି ବି କେହି ଆତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କର ମହିମା ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ଉଦାସୀ, ଗୃହସ୍ଥୀ ଯାହାଙ୍କର ବି ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଥାଏ, ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କର ଏହା ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଯେପରି ବାବା ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ପାଇଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ କହିବାକୁ ପଡୁଛି, କାହିଁକି ନା ଆହୁରି ବହୁତଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ନାନକ ଅଟେ ନା । ଯେତେବେଳେ କାହାର ମହିମା କରାଯାଏ ତେବେ ସେହି ଅନୁସାରେ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଯଦି ନ କୁହାଯିବ ତେବେ ଭଲ ହେବ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି— କେବଳ ଜଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କ ନାମର ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ସତଗୁରୁ ଅକାଳ... ସେ

ଅକାଳମୁଁ ଅଟନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାକୁ କାଳ କେବେ ବି ଖାଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେ ହେଉଛି ଆତ୍ମା, ସେଥିପାଇଁ ଏହି କାହାଣୀ ଆଦି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଫିଲମ୍ କାହାଣୀର ବହି, ଉପନ୍ୟାସ ଆଦି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପିଲା ପଢୁଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖବରଦାର କରୁଛନ୍ତି । କେବେ ହେଲେ କୌଣସି ଉପନ୍ୟାସ ଆଦି ପଢିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ କେତେକଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ଅଧିକାଂଶ ବି.କେ. ମଧ୍ୟ ଉପନ୍ୟାସ ପଢୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି— କେବେ ବି କାହାକୁ ଉପନ୍ୟାସ ପଢୁଥିବାର ଦେଖିଲେ ତୁରନ୍ତ ଉଠାଇ ନେଇ ଚିରିଦିଅ, ଏଥିରେ ଡରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆମକୁ କେହି ଅଭିଶାପ ନ ଦିଅନ୍ତୁ ଅଥବା କ୍ରୋଧ ନ କରନ୍ତୁ, ଏପରି କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତୁମର କାମ ହେଉଛି— ପରସ୍ପରକୁ ସାବଧାନ କରାଇବା । ଫିଲମ୍‌ର କାହାଣୀ ଶୁଣିବା ଏବଂ ପଢିବା ନିୟମ ନୁହେଁ । ଚଳଣି ବେନିୟମ ହୋଇଥିଲେ ତୁରନ୍ତ ରିପୋର୍ଟ କରିବା ଦରକାର । ନଚେତ୍ ସୁଧୁରିବେ କିପରି ? ଯଦି ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରି ଚାଲିବେ ଏବଂ ନିଜ ପାଖରେ ହିଁ ଯୋଗବଳ ନଥିଲେ, ତେବେ ଏଠାରେ ବସି କ’ଣ ଶିଖାଇବେ । ସେଥିପାଇଁ ସେସବୁ ପଢିବା ବା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ବାବା ମନା କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଏପରି କାମ କରିବେ ତେବେ ଭିତରେ ଭିତରେ ମନକୁ ଘାରିବ । ନିଜର କ୍ଷତି ହେବ । ସେଥିପାଇଁ କାହା ପାଖରେ କିଛି ବି ଅବଗୁଣ ଦେଖିଲେ ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖିବା ଦରକାର । କୌଣସି ବେକାଇଦା ଚଳଣି ଚାଲୁ ନାହିଁ ତ ? କାରଣ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବଞ୍ଚିମାନ ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ନମସ୍ତେ । ବାବା ସବୁର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ କନ୍ୟାମାନେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶିକ୍ଷକମାନେ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କର ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଗଭର୍ଣ୍ଣର ଆଦି ବି ଯେତେବେଳେ ଚିଠି ଲେଖୁଥା’ନ୍ତି, ତଳେ ଲେଖୁଥା’ନ୍ତି ମୁଁ ଆଜ୍ଞାଧୀନ ସେବାଧାରୀ ଅଟେ । ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସମ୍ମୁଖରେ ନାମ ଲେଖୁଥା’ନ୍ତି । ତାହା ମଧ୍ୟ କ୍ଲର୍କ ଅର୍ଥାତ୍ କିରାଣୀମାନେ ଲେଖୁଥା’ନ୍ତି, ସେମାନେ କେବେ ବି ନିଜର ବଡିମା ଲେଖିବେ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲିର ଗୁରୁମାନେ ତ’ ନିଜେ ନିଜକୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଲେଖିଦେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ଏମିତି ଅଛନ୍ତି— ଶ୍ରୀ ଅମୁକ ବୋଲି ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ମଧ୍ୟ ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନା ଫିମେଲ୍‌ମାନେ ଶ୍ରୀମତୀ ଲେଖିପାରିବେ । ଶ୍ରୀମତୀ ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ-ଶ୍ରୀ ସ୍ୱୟଂ ଆସି ମତ ଦେବେ । ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ନିଶ୍ଚିତ କାହାର ମତ ଅଥବା ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଏମାନେ ଦେବତା ହୋଇଛନ୍ତି । ଏକଥା କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ, ଇଏ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କିପରି ହୋଇଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ଏହି ନିଶା ଚଢିବା ଦରକାର । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଚିତ୍ର ସର୍ବଦା ଛାତିରେ ଲାଗି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ କାହାକୁ ବି କହିପାରିବ— ଆମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମହାରାଜା ହେଉଛୁ । ବାବା ଏହିଭଳି ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ । ତୁମେ ଛୋଟ-ଛୋଟ କନ୍ୟାମାନେ ତୋତଳା (ଶୁଆଭଳି) ଭାଷାରେ ଯାହାକୁ ହେଲେ ବୁଝାଇପାରିବ । ବଡ-ବଡ ସମ୍ମିଳନୀ ଆଦି ହେଉଛି, ସେଥିରେ ତୁମକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏହି ଚିତ୍ର ତୁମେମାନେ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଅ ଏବଂ ବସି ବୁଝାଅ । ଭାରତରେ ପୁନର୍ବାର ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । କେଉଁଠି ବି ଭରପୁର ସଭାରେ ତୁମେମାନେ ଏକଥା ବୁଝାଇପାରିବ । ସାରା ଦିନ ସେବାର ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଭାରତରେ ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ— ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଷ୍ପନ୍ନ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତେବେ ତୁମେ ୨୧ ପିଢି ପାଇଁ ଏହିପରି (ଦେବୀ-ଦେବତା) ହୋଇଯିବ । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବଞ୍ଚିମାନ ସମସ୍ତେ ଆସୁରାଗୁଣ ବିଶିଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶିବବାବା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ମନମନାଭବ । ଭାଗୀରଥ ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ସେହି ଭାଗୀରଥଙ୍କୁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମା କୁହାଯାଉଛି, ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମହାବୀର ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଦିଲ୍‌ଘାତା ମନ୍ଦିରରେ ବସିଛନ୍ତି ନା । ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଥିବା ଜୈନମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଛୋଟ ଛୋଟ କନ୍ୟାମାନେ କାହାପାଖକୁ ବି ଯାଇପାରିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ । ଏହା ଭାରତର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ ନା । ତେବେ କେତେ

ନିଶା ଚଢ଼ି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏଠାରେ ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ନିଶା ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ । ରାମ-ସୀତା ହେବା ପାଇଁ କେହି ହାତ ଉଠାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଅହିଂସକ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଅଟ । ତୁମେ ଅହିଂସକ କ୍ଷତ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ଏବେ ଜାଣୁଛ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ‘ମନମନାଭବ’ ଅକ୍ଷର ରହିଛି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା ନା । ଏହି କଥାକୁ ଆଉ କେହି ହେଲେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ତୁମର ୨୧ ଜନ୍ମ ସାଥରେ ରହିବ । ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ।

ବାବା ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ମୂଳ କଥାକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବସ । ପରମାତ୍ମା ପିତା ଆମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିଯାଉଛ ପୁଣି ଘରଦ୍ୱାର ଆଦି ମନେପଡ଼ୁଛି । ଏହିପରି ହେଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତି କରୁ-କରୁ ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ସ୍ଥାୟୀ ରୂପରେ କେବଳ ନବଧା ଭକ୍ତବାଲା ହିଁ ବସିପାରିବେ, ଯାହାକୁ ତାହା ଭକ୍ତି କୁହାଯାଉଛି । ସେମାନେ ଏକଦମ୍ ଲଭଲୀନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । କେବେକେବେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗରେ ବସିବା ସମୟରେ ଏକଦମ୍ ଅଶରୀରୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଯିଏ ଭଲ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ— ସେ ହିଁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ବସିବେ । ଦେହର ଅଭିମାନ ବାହାରିଯିବ । ଅଶରୀରି ହୋଇ ସେହିଭଳି ମସ୍ତିରେ ବସି ରହିବେ । ଏହାର ଅଭ୍ୟାସ ପଡ଼ିଯିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେଉଛନ୍ତି ତ ଖାଁ ଜ୍ଞାନୀ ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନୀ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡ଼ି ବ୍ରହ୍ମ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଧର୍ମ ରହିଛି ନା । କେହି ବି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ମାନିନିଆଁନ୍ତି । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଗୀତାର ଭଗବାନ କେବେ ଆସିଥିଲେ ? ଗୀତାର ଯୁଗ କେବେ ଥିଲା ? କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସଂପ୍ରପ୍ରଧାନ କରିଥିଲେ । ଏହା କେବଳ ଭାରତର କଥା । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଅନେକ ଧର୍ମ ଥିଲା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା, ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏବେ କଳିଯୁଗରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଏବେ ହେଉଛି । ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା, ଯାହାକି ଏବେ ନାହିଁ । ବାକି ସବୁ ଧର୍ମ ଅଛନ୍ତି । କଳିକାବଳୀ ବଟ ବୃକ୍ଷର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଠିକ୍ । ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ । ବାକି ସାରା ବୃକ୍ଷ ଠିଆ ହୋଇଛି । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ନାହିଁ । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଯାହାକି ମୂଳ ଧର୍ମ ଥିଲା— ତାହା ଏବେ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ପୁନର୍ବାର ସେହି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ପରେ ଆସିଛି ପୁଣି ଚକ୍ର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ରିପିଟ୍ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ହେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ତୁମ ପାଖରେ ବଡ଼ ଏବଂ ଛୋଟ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବଡ଼ ଜିନିଷ ହେଲେ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖିପାରିବେ ଏବଂ ପଚାରିବେ— ଏହା କ’ଣ ? କୁହ, ଆମେ ଏହି କଥା ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ବେଗର ଚୁ ପ୍ରିନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହୋଇଯିବେ । ତେଣୁ ମନରେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ନୟନ ଉପରେ ବସାଇ ନେଇଯିବେ । ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆରେ ଆମେ ଆଉ ରହିବୁ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ଗଲେ ଏତେ ତ୍ରାହି-ତ୍ରାହି କରିବେ, ସେ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । କୋଟି-କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ମରିବେ । ଏକଥା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆମେମାନେ ଏହି ଆଖିରେ ଯାହା ବି ଦେଖୁଛୁ ତାହା କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାକାର ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଫୁଲର ବଗିଚା ହେବ । ପୁଣି ଆମର ନୟନ ଶୀତଳ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ବଗିଚାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଗଲେ ନୟନ ପୁଣି ଶୀତଳ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ପାଦ ତଳେ ପଦ୍ମ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର— ଆମେ ଏହି ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବ୍ୟାଜ୍ ତିଆରି କରାଇଛନ୍ତି । ଧଳା ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି, ବ୍ୟାଜ୍ ଲଗାଇଲେ, ସ୍ୱତଃ ସେବା ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି—

ଆମା ପରମାମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ... କିନ୍ତୁ ବହୁକାଳର ଅର୍ଥ କେହି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବହୁତ କାଳ ଅର୍ଥାତ୍ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛ । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ସବୁଠାରୁ ନାମାଗ୍ରାମୀ ହେଉଛନ୍ତି ରାଧା କୃଷ୍ଣ । ସେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ଅଟନ୍ତି । କେବେ କାହାର ବିଚାରରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ ଯେ ଇଏ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ । ସତ୍ୟଯୁଗ ପୂର୍ବରୁ ନିଶ୍ଚୟ କଳିଯୁଗ ଥିବ । ତେବେ ସେମାନେ କେଉଁ କର୍ମ କରି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଥିଲେ । ଭାରତବାସୀ ଏମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଭାରତରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ— ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ମନ୍ଦିରରେ ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ଆଦି ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବାମନ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କୁମାନୁସରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ବିଲକୁଲ୍ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବପରି ଚଳଣି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଲେ ତ ଖଲାସ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମ ଭିତରେ ସେବାର ସଉକ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରିବା ଉଚିତ୍ । ସେଥିପାଇଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଶାର ସହିତ (ନିର୍ଭକ ଭାବରେ) ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍— ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ପାପ କଟିଯିବ । ଆମେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହିଁ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଚିତ୍ରକୁ ସର୍ବଦା ସାଥରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ନିଶା ରହୁ ଯେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଆମେମାନେ ଏପରି ଫୁଲର ବଗିଚାକୁ ଯାଉଛୁ— ଯେଉଁଠି ଆମର ନୟନ ହିଁ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ ।
- (୨) ସେବା କରିବାର ବହୁତ-ବହୁତ ସଉକ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବିଶାଳ ହୃଦୟରେ ଅଥବା ଉମଙ୍ଗ ଉତ୍ସାହର ସହିତ ବଡ଼-ବଡ଼ ଚିତ୍ର ଉପରେ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ଯଜ୍ଞ ସେବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ପ୍ରସାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଅଲରାଉଷ୍ଟ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଲରାଉଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏକ ଲିଫ୍ଟ ମିଳିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସହଜରେ ଉନ୍ନତି କରିବା । ଯେଉଁମାନେ ସ୍ନେହର ସହିତ ଯଜ୍ଞର ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ପ୍ରସାଦ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ସର୍ବଦା ନିର୍ବିଘ୍ନ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଗୋଟିଏ ଥର ସେବା କରି ହଜାର ଥର ସେବାର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ସ୍ଥୁଳ ସେବା ହେଉ ବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ସେବା ହେଉ ଅନବରତ ଭାବରେ ସେବା ଦେଇଚାଲ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ଼ ସେବା । ସେହିପରି ଅତିଥି ସକ୍ୱାର କରିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସର୍ବଦା ସ୍ୱମାନରେ ସ୍ଥିତ ରହିବ ତେବେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଅଭିମାନ ସ୍ୱତଃ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।